GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GODINA VII. ZAGREB, 17. KOLOVOZA 1952. BROJ 20

»Bog je u svetom stanu svojem, Bog daje zapuštenima naselje. On će dati krepost i jakost puku svojemu.«
(Ps 67, 6. 36).
Iz ulaza današnje sv. Mise

HODANJE PO VODI

Spasitelj je sprovoo noć u molitvi. Ovaj puta na jednom brdu sjeveroistočno od Genezaretskoga jezera. Sam je bio ondje. Još prije par sati stajao je u divljoj gužvi. Htjeli Ga učiniti kraljem i to onih pet tisuća muževa, koje je nahranio s malo hljebova. Ali Gospodin ode odanle u brdski mir.

I gledaj, On kleči i moli. Što moli Isus? Vruće zahvaljuje Ocu nebeskoma, što je izbjegao oduševljenju naroda, da Ga učini Kraljem. Sirom otvara želje i težnje svoga Srca. Iz sažaljenja je nahranio gladni narod. A pogled Njegov sada počiva na milijunima gladnih ljudi u budućnosti. Koliki li će pasti na teškom i tvrdom putu prema nebu, ako ih On ne ojača! Svima bi On htio dati nebeski Kruh, svoje Tijelo za spasenje svijeta. Sutra će navijestiti ljudima Sakramenat ljubavi. Njegova okrepljujuća ljubav neka bude s ljudima do posljednjega dana.

Mnogo toga imade da moli za svoje Apostole. Njihova vjera treba da bude jaka kao pećina u moru. On mora osvojiti svijet. Zato moli za Apostole, svoje pomoćnike. Ta oni su tako slabi. Umjesto da kažu: »Gospodine, Ti sve možeš, nahrani one ljude s pet hljebova, koje možemo kupiti, oni govore: što je to dvijesto dinara, što je to pet hljebova za toliki svijet«. I svijet se nahranio, ali ih to čudo nije opametilo. Nisu vidjeli Njegovu božansku moć. Oni hoće da Ga učine zemaljskim kraljem. A Spasitelj primora učenike, da se s Njime udalje. On ode u brdo da moli, a oni na jezero, da otplove u Kafarnaum.

Noć je nastupila mrka i neprijatna. Nastao je vjetar i oluja. Orkan je bijesnio dolinama i bregovima. Uzburkao more i podigao valove. Siromašni su ribari u najvećoj pogibelji. Na jezeru su i Apostoli. Razapinju jedra, rade veslima i muče se, da im i znoj curi niz lica. Ali uzalud. Lađica im je kao orahova ljuska. Kao igračka vjetra i valova. Čas je na brdu od valova, a čas u njihovoj dubini. I tako je neprestano. Ne mogu naprijed. A to im udara u živce. Voda prkosi kormilu. I oni se rvaju i bore s pobješnjelim elementom. Hoće na obalu. Uzalud. Veliki i strašno uzburkani valovi bacaju lađicu natrag od obale, koja je još jako daleko. Kako daleko? Oni sami ne znaju. Osim toga ih obavila užasna tama. Dušu im je obuzela tjeskoba. Što će biti? Sile su im smaloksale. Već se bore pet do šest sati. Dugo ne će moći izdržati. O kad bi barem Gospodin bio s njima na lađici. A On je daleko. Da li barem znade za njihovu nevolju? Da li misli na njih? Što je veća nevolja, to je veća njihova težnja za Učiteljem. Njihova ih nemoć vodi k Isusu.

Pomalo izmiče noć i tama. Svjetluca se već jutro. Ali ne popušta vjetar i uzburkano more. Najednom povikaše Apostoli: »Sablast!« U sumraku jutra opaze, da im se povrh valova približava jedna osoba. I pričinja se kao da će mimo lađice. Čovjek je i nije čovjek. Osoba je preobražena. Stupa sigurno i lagano na valovima kao na tvrdoj cesti. Vjetar i valovi joj se uklanjaju. Apostoli su tako ustrašeni, da povikaše: »Jedan duh!«

Puni straha i tjeskobe začuju: »Budite utješeni, ja sam. Ne bojte se!« Nikada im nisu tako milo zvonile riječi Gospodinove kao u ovaj čas strave i užasa: »Gospodin! Gospodin!« Oni su prepoznali Njegov glas. Kako li im je odlanulo! Učitelj ih nije zaboravio. Srce je Petrovo prekipjelo. Nabujala su i srca drugih Apostola nadom, pouzdanjem, ljubavlju i zahvalnošću. Ali se srce Petrovo razlilo preko ograde ljubavlju i čeznućem. On povika: »Gospodine, ako si Ti, daj da po vodi dođem k Tebi!«

Isus se razveselio, jer je iz tih riječi prosijevalo toliko ljubavi i pouzdanja u moć Isusovu. Zato mu Gospodin prijazno reče: »Dođi!«

Petar hrabro skoči u valove i oni ga ne potopiše. Nose ga. Kao sigurnim putem koraca k Isusu uprvši čvrsto oči u Njega. Ali Petar ostaje Simonom i u najsvečanijem času. Voda mu prska lice. Valovi ga dižu i on s brda vala gleda pod sobom vodene doline kao ponor. Vjetar ga goni ovamo onamo. Samo se s mukom drži uspravno. U sutonu mu se pričinja lik Isusov u velikoj daljini. Još malo, pa će klonuti. Vjera mu slabi, pouzdanje koleba. Tlo mu pod nogama izmiče. On pada. U toj nevolji pruži ruke prema Isusu i poviče: »Gospodine, spasi me!«

Spasitelj mu pruži ruku onda, kad su ga gotovo progutali valovi. Ali ga svom blagošću i dobrotom kori: »Ti, malovjerniče, zašto si posumnjao?«

Isus ga držao za ruke i tako su zajedno pošli po valovima. Tako je stupao Krist čvrstim korakom kao Kralj i Stvoritelj prirode. O Njemu kao svomu Bogu govori pjesnik Svetoga Pisma: »Išao je po valovima mora« (Job 9, 8). Kraj Njega je išao Njegov odabrani Apostol kao dijete, koga vodi majka za ruku. Prvi Papa! Simon drži Isusovu ruku. Samo je tako On siguran On pozna svoju slabost.

Kad su stupili na lađicu, najednom je nastala tišina. Gospodin je zapovjedio vjetru i valovima. Apostoli su se čudili, obuzelo ih je neizmjerno strahopočitanje. Prvi među njima poklekne pred Krista i ispovijeda u dubokoj poniznosti: »Zaista, Ti si Sin Božji!« Jedan za drugim stupaju pred Krista, poklecaju i klanjaju Mu se i s najvećom odanošću priznavaju Mu: »Zaista, Ti si Sin Božji!«

Divan prizor poslije uzburkanog mora, koje je Krist umirio!

Zašto treba da smo Bogu odani u dobru i zlu?

1. Iz **ljubavi**, — jer Bog je najveće, najljepše i najsavršenije dobro. Naše je srce stvoreno, da ljubi, a ono ljubi dobrotu i ljepotu. Bog je najveća dobrota i ljepota, zato Ga moramo ljubiti nada sve, to jest više nego oca i majku, više nego sama sebe, više nego svoj život. »Tko ljubi oca ili majku više nego mene, nije mene dostojan!« (Mat. 10,37).

2. Iz **zahvalnosti**, — jer Bog je stvoritelj neba i zemlje, od kojeg nam dolazi svako dobro. »On nas je stvorio, i nismo mi sami sebe stvorili, zato smo njegov puk i ovce njegova stada!« (Ps. 99,3).

3. Iz **poslušnosti**, — jer Bog je naš gospodar. »Ja sam Gospodin Bog Tvoj i nemaj drugih bogova uz mene« (Ex. 20,3). Božja volja ima nam biti vrhovni zakon. »Budi volja Tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji!«

4. Iz **počitanja**, — jer Bog je naš otac. Krist nas je učio, kako imamo molit: »Oče naš, koji si na nebesima« (Mat. 6,9 U Njega je očinsko srce, pa i onda, kad kažnjava »Gle, koje ljubim, te i kažnjavam« (Ap. 3,19). Ali On svojih nikad ne ostavlja!

5. Iz **spasonosnog straha**, — jer Bog je naš sudac. »Suđeno je čovjeku jedanput da umre, a poslije toga slijedi sud« (Žid 9,27). »Bog će svakomu isplatiti po djelima njegovim« (Mat. 16,27).

6. **Radi nade**, da će nam On u nebu biti vječni platac i plaća velika. »Bog hoće, da se svi ljudi spasu« (1. Tim. 2,4). »Ja ću biti plaća tvoja vrlo velika«. »Bog će otrti svaku suzu s očiju njihovih, i smrti ne će više biti, ni žalosti ni boli« (Ap. 21.4).

To su razlozi, zašto ljubimo Boga, i zašto smo odani Bogu u sreći i nesreći. S Bogom sve, bez Boga ništa!

MOJ BOG I JA

Kad večernji je suton sve ovio u tamu,
U maloj kapeli, u sjeni vječnog sjaja,
Daleko od svijeta, u potpunoj samoći
Slutiti sam znala svu blizinu raja.

I svome sam Bogu sve tajne srca rekla.
Plakala sam pred Njim, jer I On je plako.
Njegov mir je često iza teških dana
Kao blagi melem moju dušu tako.

I danas, kad mi duša ranjena se vrati,
Kad pokajničkim srcem pred Njime se molim.
Ko da sveti Lik Mu naglibje se k meni
Čujem, gdje me zove: »Dođi, još te volim!«

Tebi govorim: Ustani!

Kao što si, Gospodine, uskrisio mladića u Naimu, tako prilazi svima, koji umiru, vjerujući u Tebe. I ustaju mrtvi na Tvoj svemočni glas i ulaze u život, koji bijaše i koji ostaje do vijeka. Ustaju i polaze za Tobom u kraljevstvo mira i ljubavi. Ti si, Gospodine, Uskrsnuće i život! Tko vjeruje u Tebe, živjet će, ako i umre. Živjet će spasen i sretan tamo, gdje si Ti pripravio odmor i sreću našoj duši.

Mladić u Naimu je ustao od mrtvih. Ovo je čudo Tvoje ljubavi, Gospodine. Ali Tvoja ljubav ne vraća život samo jednome stvorenju, već nama svima. Umiranje i smrt bilo bi strahovito za čovjeka, kada ne bismo vjerovali, da besmrtna duša nastavlja život bez kraja. Ti si nam obećao, Gospodine, sreću, kakvu nikada na zemlji ne možemo naći. Ti si nam obećao Pravdu, kakvu nigdje u ovome svijetu ne možemo osvojiti. I ljubav, i mir. Ti si nam obećao tamo, gdje počinje za nas jedina utjeha, jedina najčišća radost.

LJETNE SEDMICE ZA AKADEMSKI OBRAZOVANE. Već više godina priređuju se u raznim mjestima Italije t. zv. ljetne sedmice za akademski obrazovane. Svrha je ovim sedmicama produbljivati vjerску spoznaju svojih članova. Tu se drže stručna teološka predavanja i razmatranja, kao i diskusije. Te su sedmice duhovna obnova inteligencije. Da, samo mukom se stiče vjersko znanje.

Nasljedujmo svece

Mnogo puta smo čuli od propovjednika i čitali u duhovnim knjigama, kako nam se preporuča za naš duhovni napredak čitati živote svetaca i nasljedovati ih kao izvrsne primjere. Istina je, da je to vrlo dobro, samo treba znati, što valja iz svetačkog života izabrati za nasljedovanje, jer sve nije moguće nasljedovati. Pisci često vole u životima svetaca isticati one momente, koji imaju na sebi nešto neobično i čudnovato, pa vežu osobite našu pažnju i zavode nas na krivo mišljenje, da je u toj neobičnosti bit svetosti. A takve se neobične i čudnovate stvari zapravo i ne mogu nasljedovati. One su samo posljedica prave svetosti.

Bog je preko nekih svetaca činio čudesa sa svrhom, da ih pred ljudima okruni slavom, na čast svoje Crkve. Druge je nadario izvanrednim milostima, koje su uzrok neobičnih i čudnovatih događaja u njihovu životu. Ali u tome svemu nije svetost. Jedni imaju dar viđenja u prošlosti, na pr. Katarina Emmerick, drugi dar čitanja misli, treći dar čudesa na bolesnicima, a četvrti su odlikovani ranama Isusovim. No u svemu tome nije svetost. Ove pojave nijesu plodovi volje ljudske, nego čisti darovi Božji, dani pojedincima prema volji Božjoj.

Kad dakle čitamo živote svetaca, ne smijemo se dati zavesti ovakvim čudnovatim pojavama kod njih i misliti, da je u tom svetost. Ove se pojave ne mogu nasljedovati, jer su slobodni dar Božji, i Bog ih daje, kome hoće. Kad bismo odlučili nasljedovati ih, pali bismo u pogrešku častohleplja, a kad do takvih izvanrednih darova ne bismo mogli doći, klonuli bismo u malodušnost.

Ono, što treba da kod svetaca nasljedujemo, sasvim je neovisno od čudnovatih pojava, koje se očituju u njihovu životu. To su u prvom redu kreposti, koje su oni pokazali u svom životu, to je vjernost, kojom su sudjelovali s milošću Božjom u svim prilikama svog života, to je velikodušnost, kojom su se odrekli ljubavi prema samima sebi, da mogu slijediti nadahnuća Božja, to je napokon ona junačka borba proti vlastitim neurednim nagnućima, koja su ostaci istočnog griješa. — Bilo je uvijek, a ima i danas takvih svetaca, koji su se odlikovali jedino u tim stvarima, i provodili život u tišini i skriven, bez ikakvih izvanrednih pojava. Gospodin je za njih htio, da se na ovaj tihi način posvete. I mi obični ljudi takve treba da nasljedujemo.

Dok čitamo živote svetaca, padamo često u još jednu pogrešku. Predočujemo sebi svece za njihova zemaljskog života, da su bili jednako onakvi, kakvi su danas u nebu, to jest u svem sjaju slave i čistoće. Predočujemo si ih, da su bili sasvim drukčiji, nego drugi ljudi, i da nisu imali nikakvih slaboća ni pokvarenosti ljudske naravi, i da su stoga bez ikakve borbe postigli najveće kreposti. I kad nam netko kaže, da ih treba nasljedovati, mi se branimo, da je to nemoguće, jer da su oni bili sveci, a mi smo jadnici. No ako dobro promislimo, lako možemo uvidjeti, da su i oni bili slabi ljudi, podvrgnuti nevoljama ljudske naravi, baš kao što smo i mi, i da ih baš zato možemo slijediti. Oni su se hrabro i stalno borili proti svojim slabočama, a u tome i jest njihova veličina. U tome ih možemo i mi nasljedovati.

Na pr. sv. apostola Pavla treba da gledamo nesamo u njegovim viđenjima i uznesenjima, nego i u njegovoj slaboći, o kojoj sam govori, da vidi drugi zakon griješa, pa kliče: Ja nesretni čovjek! Tko će me izbaviti od tijela smrti ove! Isto tako treba da gledamo prvaka apostolskoga sv. Petra u njegovoj slabosti, kad je Isusa triput zatajio. Kad to gledamo i imamo pred očima, tada nam postaje jasno, da ni za nas nije sve izgubljeno, pa makar padali i u grijehe. Samo ne smijemo da zaboravimo ni pouzdanja Pavlova u milost Božju, kao ni poniznog kajanja i velike pokore Petrova, kao i golemog pouzdanja u Boga. A sta da istom kažemo o slabostima ostalih svetaca.

ŽURBA

Stara je rimska poslovica: »Žuri se ali oprezno, promišljeno — Festina lente«. Žuri se, vrijeme je dragocjeno i leti, te se ne da zaustaviti. I tko se s njim ne žuri, zakasnit će. Žuri se, ali promišljeno, s razboritim mirom, s mudrom razdiobom vremena i s hladnim razmišljanjem.

No ipak trebamo razlikovati brzinu i žurbu.

Netko stoji na lučkom pristaništu i gleda u daleko more ili promatra, kako ispražnjuju oceanski parobrod. I najedampuš se trgne iz dubokih misli. Kraj njega naime proleti teško natovaren brod. Je li to žurba? Nije. Brod leti stanovitom brzinom prema svome cilju. Tu treba promatrati samo svrhovitost brzine, koja nije žurba besposličara, što bježi ovamo i onamo, jer ne zna što bi radio. Ili neki besposleni dječak ne može se potužiti, ako ga kadi poslovni ljudi gurnu na stranu s puta, jer brzaju i nemaju vremena, da gube svoj cilj i vrijeme.

Brzina je dopuštena, zapovjeđena, savjetovana ili nužna, a žurba je neopravdana brzina, kad se brza više nego li je potrebno. To je ili zla navika ili je bolestan nemir, nervoza, razdražena sklonost na brzinu, koja nas čini nesposobnima, da uopće koji posao u miru poduzmemo.

Već jutarnji pozdrav znade biti brz i neprotumačiv. Zajutrak se uzima u najvećoj žurbi, premda još imade dosta vremena na raspolaganje. Novine se samo pregledaju. Na desetke puta se izvlači iz džepa ura, a da se pravo ni ne pogleda, koje vrijeme pokazuje. I onda se ide brzo u posao ili ured. Žurno se prolazi, da se ni ne opazi pozdrav vratarov. Jedva se nađe vrijeme, da se odgovori na upit ili da se započeta izreka dovrši. Tako se radi u poslu. Tako prolazi dan. Pa ako možda i ne trpi posao od žurbe, svakako trpi zdravlje.

Uostalom, malo imade ljudi, koji ne bi zapali katkada u izvjesnim okolnostima u grozničavu žurbu osobito onda, kad su im ugroženi njihovi ozbiljni interesi ili kad imadu mnogo posla a malo vremena za to.

Žurba je nepravilno brzanje, veće nego li je to razložno. Svaki rad i svako poslovanje traži izvjesnu radnu brzinu. Ona može biti ogromna, ali ipak ne odviše velika. Ona mora odgovarati svrsi i sredstvima.

Pa i stroj treba da ima svoju točnu brzinu, koja smije biti u granicama njegove mogućnosti t. j. ne smije biti ispod najmanje niti iznad najviše njegove sposobnosti, jer se inače ubrzo pokvari. I u prirodi je sve točno i razboršto uređeno. I najbrže zvijezde na nebeskom svodu mirno slijede svoj propisani tok i red tako, da se čine kao da miruju.

Sve treba da bude u svoje vrijeme i u odgovarajućoj mjeri. Poslovni ljudi znadu, koliko se postižava primjerenom i proračunanom brzinom bez pretjerivanja.

Svaka je žurba štetna ili za tijelo ili dušu ili manje više za oboje. A škodi radu i poslovanju, jer se obavlja većinom površno i neoprezno. Osobito je štetna tamo, gdje se traži velika točnost, urednost i brižljivost.

Žurba škodi i našoj okolini kojoj treba dati dobar primjer, naročito ako su djeca i podložnici. Ona proizvodi nezadovoljstvo i smeta druge. Imade cijelih obitelji, koje boluju od žurbe i prenagloosti. Njih se zbog toga jedva može nazvati razboritim ljudima.

Žurba škodi zdravlju. Uzbuđuje živce i poremećuje cijeli čovječji ustroj, koji zahtijeva uredni način života. Žurba u jelu i piću škodi želucu i probavi jer se hrana dobro ne prožvače i prebrzo rastvara.

Žurba škodi duši, jer i ona pravo razvija svoje sile samo u atmosferi mira i mirnoga ravnovjesja. Ona je znak bolesnog duševnog stanja i pomanjkanja samosvladavanja.

Kao što na uri bez prestanka i žurbe njezina kazaljka mirno i postojano kreće naprijed, tako će i dobro uređena duša mirno i postojano upravljati svoju kompasnu iglu prema svom vječnom cilju. A tako i gospodariti tokom svojih duševnih sila. Sveci su to postigli dugogodišnjim nastojanjima i borbama. Strastvena, grozničava i bolesna žurba se svladava molitvom i razmatranjem vječnosti i jakom voljom, koja se istim sredstvima postižava. Pa ako mi ovdje na zemlji ne ćemo nikada postići potpunu vlast nad sobom, ipak treba da za tim težimo s velikom ustrajlivošću, jer Sv. Pismo kaže: »Ustrpljivosti čete posjedovati vaše duše« (L 21, 19).

ČUDNA ŠKOLA. Javljaju iz Carigrada, da je policija otkrila u tom gradu potajnu školu za prosjake. U toj su školi muževi žene i djeca dobivali obuku, kako im se valja pretvarati da rastu njemi, slijepi, kljasti, hromi, te kako im valja hodati uz šljake. Učenici te škole vršili su svoju unosnu djelatnost u blizini glavne mošeje Carigrada.

Sveti Alip

Bio je učenik velikoga crkvenoga učitelja sv. Augustina, a poslije i njegov najtješnji prijatelj, drug u biskupskoj službi i suborac protiv krivovjerja. Sv. Augustin ga pohvalno spominje u svojim glasovitim »Ispovijestima« i naziva ga »bratom svoje duše«.

Sv. Alip je rođen u Tagasti u Africi, rodnom gradu sv. Augustina. Tu je slušao predavanja sv. Augustina, a zatim i u Kartagi. Ovdje su ga strastveno zanijele igre u igralištu. Jednom je Augustin izvrgao ruglu ljubitelje ovakvih igara, i Alip je ostavio ovu strast. Kad je jednom prolazio ulicom, neki je zlikovac sjekirom oštetio ogradu na pročelju kuće nekoga zlatara i pobjegao. Alip je bio uhvaćen kao počinitelj, ali putem u zatvor opazio je pravoga krivca i tako se oslobodio od ove nepravedne optužbe.

Iz Kartage Alip je otišao u Rim, da uči pravo. Ovdje je opet upao u strast da gleda krvave igre gladijatora u amfiteatru, dok se nije očistio i od ove strasti. U Rimu je njegovo prijateljstvo s Augustinom postalo tako tijesno, da je s njim zajedno otišao u Milan.

Pod utjecajem sv. Ambrozija u Milanu se Augustin obratio potpuno napustivši grešan život. Alip je bio svjedokom svih Augustinovih duševnih muka do konačnoga obraćenja. Sv. Augustin je primio sv. Krst zajedno s Alipom iz ruku sv. Ambrozija na dan Uskrsa g. 388. u crkvi sv. Ivana Krstitelja, koja je poslije prozvana imenom sv. Augustina.

Alip je bio prisutan i kod smrti sv. Monike, velike majke sv. Augustina i otputovao s njime u Tagastu, a zatim u Hipon, gdje je sv. Augustin postao biskupom. S ostalim svećenicima živjeli su zajedno redovničkim životom. G. 394. Alip je izabran za biskupa u Tagasti. Prema svjedočanstvu sv. Paulina iz Nole Alip je i tu provodio svetački život. Sa sv. Augustinom bio je na čelu borbe protiv različitih krivovjerja.

Sv. Augustin je poslao biskupa Alipa u sv. Zemlju sv. Jeronimu, najvećem crkvenom učitelju u tumačenju Sv. Pisma, da zatraži od njega razjašnjenja o najtežim mjestima u sv. knjigama.

Pred provalom Vandala pobjegao je sv. Alip u Hipon. Tu je g. 430. umro sv. Augustin, a g. 431. i sv. Alip. Crkva slavi njegov spomen 15. kolovoza.

VELEPJESAN NEBESKE KRALJICE

Svakom kršćanskom srcu tako ugađaju lijepe i pobožne marijanske pjesme. No dok mi pjevamo te pjesme, rijetko ćemo pomisliti, da je prvu marijansku pjesmu ispjevala sama Majka Božja. Pjesma Majke Božje zove se Magnifikat — Veliča. Ta je pjesma kruna u ženskoj biblijskoj poeziji, to je velepjesma Kraljice neba i zemlje. Magnifikat je prva pjesma Evanđelja, jutarnji pozdrav suncu Novog Zavjeta na pomolu, večernji pozdrav suboti Starog Zavjeta i završni zvuk Sionskih harfa.

Marijina pjesma Magnifikat ispjevana je poslije jednog dugog hodočašća Nazaretska Djevica pođe žurno u gore, kako bliježi marijanski evanđelist sv. Luka, k svojoj rođakinji sv. Elizabeti, da joj kao starijoj rođakinji bude od pomoći u porođajnim časovima. Od Nazareta ravno prema Judejskim planinama put je bio dugačak od prilike 30 km. No taj je put za Bl. Dj. Mariju značio ujedno i veliki uspon prema duhovnim visinama. Na svome dugom hodočašću Majka je Božja slušala lagani plač prirode, koja vapi za otkupljenjem, i prevodila u duhu svog oca Davida jezik stvorova u jezik psalama. S druge strane opet mogla je čuti i hvalospjev iste prirode, koja je pozdravljala sakrivenog Boga u Njezinu krilu: »Blagoslovljen, koji dolazi u ime Gospodnje!«

Pred očima svete hodočasnice sterao se divan prozor. Album najživljih uspomena na biblijsku prošlost. Brdo Tabor kazivalo je: »Vidio sam Deborin dan, a židovi Betulije pričali su: » Mi smo slušali slavu u slavni Juditin dan«. Kad se Dj. Marija žurila mimo Jakovljeva zdenca, pred očima joj je iskrsla slika Jakovljevih žena Rahele i Lije. Kod Sihema Rahela je pokopala svoje idole, a u Šilou Ana iz Rame ispjevala je svoju pjesmu zahvalnicu, jer je začela dijete u starim svojim godinama. Desno od karavanske ceste moglo se vidjeti Gabaonsko stratište, na čijim je visovima neustrašivo čuvala stražu uz lešine sedmorice pobijenih pokojnika odvažna Resfa. Lijevo od ceste vidjela se Rama, u kojoj se rodilo Anino dijete, prorok i dušobrižnik cijelog Izraelskog naroda — Samuel. Kad je pogled svetoj hodočasnici pao na sveti grad Jerusalem, njegove palme kao s raširenim rukama dovikivale su Psalmistovu zakletvu: »Jerusaleme, neka uz nepce prione moj jezik, ako te ne postavim za vrhunac radosti svoje!« (Ps. 136, 6).

Na koncu smo 30-satnog hodočašća. Marija ulazi u kuću svoje rođakinje Elizabete. I kad je pod utiskom prvog pozdrava ona zapjevala svoj hvalospjev, sasvim je razumljivo, da je njezin himan odjek 30-satne molitve s tolikim prizvucima na biblijsku povijest i književnost Njezina naroda. Gledamo li duboko u sadržaj Marijine pjesme Magnifikat, onda Bl. Djevicu s većim pravom možemo nazvati »harfom Duha Svetoga«, nego li sirskog pjesnika sv. Efrema. Jer u pjesmi Magnifikat Marija nam je na trajnu uspomenu ostavila sjajno ogledalo svog bogatog nutarnjeg života. I dok se nadvijamo nad to ogledalo, trajno nas zadivljuju krasote Božanske Majke.

SVETI OTAC primio je 19. lipnja 1952. u privatnu audijenciju grupu katolika iz Meksika, te nekoliko stotina američkih građana iz raznih država.

Oznake prave Crkve

U nekim državama, na pr. u Italiji i Francuskoj, običaje se, na svršetku školske godine, dijeliti nagrade djeci, koja dobiju najbolje ocjene iz vjeronauka. Tom prigodom održaje se svečanost, kojoj, uz roditelje djece, prisustvuju i svjetovni i crkovni odličnici mjesta.

Takvim svečanostima s osobitom revnošću običavao je prisustvovati i Papa Bl. Pijo X. Prije dijeljenja nagrada on bi djeci stavljao pitanja iz vjeronauka, na koja su djeca s velikom radošću odgovarala. Jednom zgodom upitao je, koje su oznake prave Crkve. Djeca su spremno, jednoglasno odgovorila: jedna, sveta, katolička (sveopća), apostolska. Vrlo dobro, odgovori Sv. Otac: ali ste zaboravili petu. Djeca ušutiše, jer su u katekizmu učili, da su četiri oznake prave Kristove Crkve. Neki se usudiše dodati: rimska... dobrotvorna... svederna... Sve je to lijepo, ali ima još jedna, a ta je, da je bila, da jest i da će uvijek biti progonjena.

Doduše, među oznakama prave Kristove Crkve u katekizmu se ne navodi ta peta; ali se slobodno može među njih uvrstiti. Kristova je Crkva od početka do danas bila, i bit će i do konca vjekova u jednom ili drugom kraju, na jedan ili drugi način progonjena. Zlo se uvijek protivi i uvijek će se protiviti dobru; silo paklene do sudnjeg će dana nastojati, da unište djelo Kristovo — Crkvu. To je sam Krist unaprijed kazao, kad je rekao: Ako su mene progonili, i vas će progoniti. A Njegov Apostol Sv. Pavao otvoreno kaže: Svi, koji hoće da pobožno žive u Isusu Kristu, trpjet će progonstvo.

Međutim, na umirenje svojih sljedbenika, Krist dodaje: Uzdajte se, ja sam pobijedio svijet... I vrata paklena ne će je (Crkve) pobijediti.

Nova katolička klinika

U Acquasparta u Umbriji podignuta je nedavno nova klinika prema nacrtima tamošnjeg liječnika Dr. Livija Durastanti-a. Klinika je smještena u kraju divnih prirodnih ljepota i ljekovitih voda, kakve su Amerino, San Gemini i San Faustino. Posvud krasni vidici, posvud djela stare talijanske umjetnosti. Klinika se istina veličinom ne može mjeriti s modernim gigantskim klinikama velegrađova, ali je primjerena svome ambijentu, te je snabdjevena svime, što moderna klinika zahtijeva u pogledu liječnika kirurgije, operacionih dvorana, kabineta za analizu i t. d. Ali što ovu kliniku odlikuje iznad drugih velegradskih, jest njezino vjersko obilježje. Nad svaki krevet smješteno je sveto Raspelo. U predvorju klinike smještena je veličanstvena slika Majke Božje pod naslovom »Salus infirmorum« — Zdravlje bolesnika. Reprezentativnu dvoranu bolnice resi slika blaženog pape Pija X., postavljena na centralnom mjestu. Sredinom lipnja o. g. blagoslovio je kliniku kardinal Nikola Canali u prisutnosti kliničkih liječnika i drugih liječnika iz mjesta i obližnjih gradova, osobito iz Perugie i Terna. Prisutni bijahu i zastupnici upravnih vlasti te vojske.

PODLISTAK

Povratak k svijetlu

Njezin je pogled nemirno kružio naokolo. U očima, koje su nekoć bile tako radosne i vedre, danas je drhtao strah i ravnodušnost prema svemu. Život oko nje tekao je dalje, ali u njezinoj duši zavladao je užasan kaos. Branka je već nekoliko dana izbjegavala ljude. Htjela je samoću, jer joj se činilo, da joj svi čitaju u očima nemir njezine savjesti. O, Branka se strašno prevarila! Bacila je mrežu u čarobno jezero života, da uhvati zlatnu ribicu, ali mjesto te lovine stajala je u mreži naslaga mulja. Još do nedavna smirena djevojka, s jasnim ciljem pred sobom, danas je proživljavala u duši najužasniju borbu. Osjećala se kao živi mrtvac, kao pobijeljeni grob. Ni tračak nade u sretniju budućnost nije htio prodrijeti u njezino srce. Očaj i nemirna savjest otvarali su pred njom još groznije prostore užasne tmine. I ovih nekoliko dana prolazilo je u strašnim časovima, bez ikakove radosti i mira. — Mir! Kako je ta djevojka težila za mirom, onim divnim mirom, koji je nekoć bio ponos njezina srca. A kada je taj sveti mir napustio mali stan njezina srca, za njim je otišla i ljubav za bližnjega a na njezino mjesto počela se uvlačiti životinjska sebičnost. Otišla je i sreća, a došao je nemir, očaj i bol.

»Kuda to vodi?« — »Ja ne mogu dalje!« — Uzdisala je Branka. Ispovijed? Ta zar bi za nju moglo biti oproštenja? Ali ipak, činilo se, da kroz koprenu ove misli dolazi i ono, za čim je težila njezina izranjena duša. Misao na ispovijed donijela je i tračak nade za mir. I onda se odjednom počeo nizati čudan niz događaja. Sve što je radila, sve njezine dužnosti, sve je to išlo tako lijepo i sretno od ruke, kao nikada dotle. U nekoliko dana došlo je više uspjeha. Čestitali su joj, a ona je mislila na evanđeosku priču o nezahvalnom sinu. Zar nije Gospodin namjerno sasuo na nju pregršt svoje ljubavi, da je sjeti, da ju On još uvijek ljubi i čeka!

I jednoga jutra, kada su korizmena zvona zvala nedjeljnoj svetoj Misi, išla je Branka šunčanim stazama do crkve. Strašno joj je bilo promatrati igru sunčanoga sjaja na mladoj, proljetnoj prirodi, jer je u njezinoj duši bilo sve mrtvo, sve zaleđeno.

Ušla je u crkvu. U ispovijedaonici je čekao svećenik. Započela je posljednja borba. »Zar ima povratka?« — I u taj čas zagledala se u Svetohranište i sjetila spasonosnih riječi: »Dođite k Meni svi, koji ste umorni i opterećeni!«

Korak, dva, i Branka je klečala u ispovijedaonici. A kada je iza nekoliko časaka začula riječi: »Ja te odrešujem«..., činilo joj se, da se sunčana svjetlost prelila i njezinom dušom.

Život je i opet dobio pravi smisao. Nestalo je užasne nesigurnosti, užasnoga straha i mračne budućnosti. Smirenom dušom pristupila je pričesnoj klupi. Divan je bio susret Dobroga Pastira i izgubljene ovce. Došao je Bog, i donio je Svoj mir i Svoju Svjetlost Brankinoj duši.

NOVE KATOLIČKE CRKVE U ENGLESKOJ. Kako javljaju iz Londona, posvećena je mjeseca lipnja o. g. nova katolička crkva u čast Velikoj Gospi i sv. Magdaleni u gradu Tavistocku. Posvetu je obavio Msgr. Grimshaw, katolički biskup iz Plymouthu, u prisutnosti velikoga broja svećenika i svjetovnjaka. Zanimljivo je, da je ta crkva nekoć bila anglikanska. Sagrađena je god. 1867 kao anglikanska. Za vrijeme prvog svjetskog rata g. 1917. bila je zatvorena. God. 1936. bila je opet otvorena, ali god. 1948. konačno zatvorena. Sada su je dobili katolici. I to je prva anglikanska crkva u zapadnoj Engleskoj, koju dobiše katolici.

Druga je katolička crkva otvorena u sanatoriju Grampian u Kingussieu. U tom su sanatoriju zaposlene sestre milosrdnice sv. Vinka Paulskog. Tu je crkvu posvetio Msgr. Grant, biskup iz Argyla i Otoka.

XI. nedjelja po Duhovima

17. VIII. 1952.

Današnje sv. Evanđelje pripovijeda (Marko 7, 31—37), kako je Isus došao preko Tira i Sidona ka Galilejskom moru. Tu Mu dovedoše gluhonijemog čovjeka i zamoliše Ga, da metne ruku na nj. On ga uzme nasamo, dotakne ze prstom njegovih ušiju i slinom se dotakne njegova jezika, pogleda prema nebu uzdahne i reče: Efeta, otvori se! I odmah mu se otvoriše uši i odriješi jezik, i govorio je dobro. On zabrani, da nikome ne kazuju, no što je više branio, više su pripovijedali i govorili: Sve je učinio dobro, gluhima je povratio sluh, a nijemima govor.

1. Dovedoše Mu gluhonijema. Današnja medicinska znanost tumači gluhonijemost kao posljedicu prirođene gluhoće ili stečene gluhoće u vrijeme, kad dijete još nije naučilo govoriti. Uzroci prirođene gluhonijemosti jesu: loše socijalne prilike, pijanstvo, tuberkuloza, krvno srodstvo, duševne bolesti roditelja, a uzroci stečene gluhonijemości jesu razne teške zarazne bolesti. Potpuna gluhonijemost je neizliječiva. Takva gluhonijemog čovjeka dovedi su Isusu, da metne ruku na njega i da ga tako izliječi. Vjerovali su, da On može što medicina ne može. Vjera im je prelazila ljudsko znanje.

2. I uze ga nasamo od naroda. Ne će da učini čudo pred narodom, nego nasamo, jer ne će da Ga narod slavi. Onomadne Ga je narod htio učiniti kraljem, a to nije u Njegovu planu. On nije došao, da Mu služe, nego da služi. Tko hoće da bude najveći među vama, neka bude svima sluga. Nama je to pouka, da budemo uvijek ponizni, pa makar kakva dobra djela učinili, a kad ih činimo, ne treba da to tko znade, jer ljudska hvala priječi Božju hvalu, a ova je ipak veća i vrednija.

3. Sada se opisuje način, kako je Isus izliječio gluhonijemog čovjeka. Doticajem ušiju prstom i doticajem jezika slinom. Ako je prirođena gluhonijemost, kako veli moderna medicina, neizliječiva, onda puki doticaj slinom i prstom doista nije bio po sebi močan, da izliječi gluhonijemoga. Mora da je uz doticaj prstom i slinom još djelovala svemogućnost Božja. Tim više, što je gluhonijemi odmah čuo i odmah govorio dobro. Naravni lijekovi polagano djeluju i treba ih uzimati duže vremena, a Isusov lijek djelovao je odmah i gluhonijemi je bio potpuno izliječen u jednom času. Tako je Isus činio i druga čudesa, a činio ih je zato, da dokaže, da je poslanik Božji i Sin Božji. Vjerujem, Gospodine, skupa s onim narodom, koji je vjerovao i divio se, da si od Boga poslan Mesija i pravi Sin Božji!

4. Sve je učinio dobro. Njegova su djela bila dobra, i Njegove su riječi bile dobre. On sam dobar donio je dobrotu i ljubav na svijet. Na toplini Njegove dobrote i ljubavi svijet se još i sada grije, nakon blizu dvije tisuće godina. Njegova nauka, koju propovijeda sveta Crkva, donosi razumijevanje, snošljivost, bratstvo i povjerenje među ljude i među narode, a djela, što ih Crkva u Njegovo ime čini, preporađaju čovjeka i posvećuju ga, te s posvećenjem donose mu pravi mir u srce, koje tako beskrajno čezne za mirom i srećom.

Trostruka služba Crkve

Na putu blizu Damaska putuje Saul iz Jerusalema. U džepu nosi pismena ovlaštenja od velikog svećenika, nađe li muškarca ili ženu, koji se priznavaju sljedbenicima Kristovim, da ih veže i dovede u Jerusalem. Nedaleko od grada obasja ga iznenada nebesko svijetlo i neki glas progovori: »Saule, Saule, zašto me proganiš«? Saul upita: »Tko si ti, Gospodine?« Glas odgovori: »Ja sam Isus, kojega ti proganiš.« — Tko progoni članove, taj proganja samoga Krista. Crkva je otajstveno tijelo Kristovo, ona je neprekidno živući Krist.

Zato Crkva ima određenje i zadatak da nastavlja Spasiteljevo djelo. On si je kao zadatak označio: potražiti i spasiti ono što je bilo izgubljeno (Luk. 19. 10). A kako je On nozvao k spasenju sve narode svih vremena, a ne samo ljude koji su u isto vrijeme s Njim živjeli u Palestini. On je baš zato osnovao Crkvu.

Spasitelj je unaprijed označio i sredstva i upute, koje ljude vode k spasenju. Najprije ona mora ljude poučiti; ljudi moraju najprije upoznati istinu. »Hajdete i učite sve narode«, tako je zapovjedio Gospodin. U ovoj riječi leži nalog sa strane Crkve, ali i zadatak za ljude: Naime primiti nauku Crkve.

Drugi je zadatak Crkve svećenička služba, koju je Spasitelj na nju prenio. Po ovoj službi pomiruje Crkva duše s Bogom (Mat. 28.19). Po ovoj službi ona čisti duše od grijeha, ako su u nj upale (Iv. 20. 23). Po ovoj službi ona prikazuje veliku pomirbenu Žrtvu Novoga Zavjeta (Luk 22 19). Po ovoj svećeničkoj službi Crkva upravlja blagom Kristovih milosti.

Na koncu Isus je naložio svojoj Crkvi, neka uči ljude, da drže sve što je On zapovjedio. Crkva pokazuje ljudima, koji po krštenju postaju njezinom djecom ili kao zalutala djeca k njoj onet dolaze raskajani, ne samo svojom naukom nut prema blaženstvu, ona ih također vodi na tome putu privikavanjem i nadahnućima, opomenom i sokoljenjem, zapovjedima i, ako je potrebno, kaznama. Kao što se dobar pastir brine za povjerenu mu ovcu, čuva je i vodi na dobre pašnjake, te je zdravu i čitavu vodi natrag kući, tako i Crkva, samo u još većemu smislu, vrši pastirsku službu na svojoj djeci.

Kako li se moramo osjećati dobro zakriljeni kao djeca naše katoličke Crkve! Gledajmo samo nozorno svakoga dana i časa bilo njezine ljubavi od časa, kad smo u nju bili učlanjeni krštenjem, sve dok ne bude naša duša, koja će umirati svijetu, prevodila u bolji prekogrobni život. Ne zaboravimo nikada, što je nama Crkva. Ako nas napuste i zaborave svi ljudi, Crkva će nam ostati vjerna, dokle se god mi njoj ne izneyjerimo. Ako za nas sve stvari izgube svoju vrijednost, životne vrijednosti, blago milosti, koje nam Crkva pruža, čuva svoju vrijednost za vječnost. Ne dopustimo da spoznaja ove istine u našoj duši izbljedi dnevnom navikom. Ljubav je Crkve svakodnevno nova, i naša radost i naša zahvalnost neka svakoga dana budu nove!

Engleskinja Lady Herbert kroz tolike si je zapreke prokrčila put do istine i do Crkve Kristove. Jednoga dana postade joj jasno, da anglikanska zajednica, u kojoj je ona odrasla, ne može biti prava Crkva, jer se je otrgla od života panja. Za nju nije onda više bilo oklijevanja; nisu je mogle zadržati ni obljubljene navike ni sječanje ni briga za obitelj i djecu da učini odlučni korak. Jednoga dana bile su svladane sve zapreke i ona se svečano odreče zablude. Slijedećeza dana stupi u katedralu. Tu u kući svoga Boga, u blizini oltara, gdje je znala da prebiva njezin Spasitelj pod oblikom kruha, s neopisivom radošću upozna: »Ovdje sam sada kod kuće! — sve ovo sada pripada meni — sada i zauvijek i vječno. Sada sam zakriljena, jer ja sam dijete katoličke Crkve.« — Neka ta svijest i ta radost u svako doba žive i u nama!

100 GODIŠNJICA KATOLIČKOG SVEUČILIŠTA U QUEBECU. Početak sveučilišta u Quebecu zapada zapravo u god. 1663., kada je ondje živio prvi katolički biskup Msgr Francois de Motmorency Laval, koji je osnovao visoku školu. Ta se visoka škola tek g. 1852. razvila u pravo i potpuno sveučilište, tako da ove godine slavi svoju prvu stogodišnjicu. Sveučilište nosi ime »Laval« po prvom osnivaču. U početku je ono bilo samo crkvena ustanova, dok je sada priznato i od države. U početku je ovo sveučilište imalo 4 fakulteta: teologiju, pravo, medicinu i filozofiju. Danas broji to sveučilište 10 fakulteta. Prošle godine steklo je akademske stupnjeve na ovom sveučilištu ništa manje nego 3259 učenika. Učenici imadu svoje vlastite organizacije, koje se brinu za sve njihove materijalne moralne i intelektualne potrebe. Slaveći svoju prvu 100 godišnjicu izdalo je sveučilište »Laval« svoju povijest, koja obuhvaća 363 stranice, i gdje je točno opisana organizacija sveučilišta i njegovo poslovanje.

MAČ SVETOGA PAVLA. Na lijevoj strani rijeke Tibera, odmah na ulazu mosta Sant Angelo nalazi se prastari brončani kip sv. »Pavla. Taj je kip u stara vremena imao mač, simbol bojovnog duha Svećeva, koji je vagao 5 kg. a mačem je sv. Pavlu bila i odrubljena glava. Ovih dana zaustavljali su se mnogi turisti pred tim kipom, čitajući u svojim vodičima, da su nepoznati zlikovci oteli svetomu Pavlu brončani mač. Međutim je sada kip opet imao mač

Direkcija lijepih umjetnosti u Rimu dala je saliti novi brončani mač, koji je sredinom lipnja o. g. stavljen na pomenuti kip sv. Pavla. I tako su stranci mogli ispraviti svoje vodiče i nadopuniti ih novim otkrićem.

PORAST KATOLIČKOG PUČANSTVA U IRSKOJ. Kako javljaju iz Dublina, broj vjernika katoličke Crkve pokazuje zadnjih 10 godina porast od 0,4%, dok broj vjernika ostalih konfesija pokazuje umanjenje za 13,1%.

UZGOJ SAVJESTI

(Svršetak govora Sv. Oca Pape Pija XII.)

Samostalnost metode ne mora značiti, da su učenjak, umjetnik i političar slobodni od moralnih obzira u vršenju svoje djelatnosti, osobito kada ove imaju neposrednog odjeka na moralnom polju, kao što je to slučaj s umjetnošću, politikom i gospodarstvom. Čistom i neposrednom odvajanju nema mjesta u životu, koji je uvijek sinteza, jer jedini predmet svakog djelovanja je čovjek, čije slobodno i svijesno djelovanje ne može izbjeći moralnom vrednovanju. Nastavljajući promatranje problema širim i praktičnim pogledom, koji često nedostaje čak i glasovitim filozofima, vidimo, da je pala ljudska narav preokrenula takva razlikovanja i autonomije, pak t. zv. zakoni umjetnosti, politike i gospodarstva predstavljaju ono, što postaje ugodno požudi, egoizmu i pohlepi. Na taj način teoretska autonomija morala postaje u praksi pobuna protiv morala, a osim toga razbija se ona harmonija, koja se nalazi u znanosti i umjetnosti, koju filozofi ove škole očito opažaju, ali kažu, da je kauzalna, dok je naprotiv bitna, ako je promatrana od subjekta t. j. od čovjeka i od njegova Stvoritelja t. j. Boga.

Radi toga naši predšasnici i mi sami u vrijeme, kada je buknuo rat i u burnim posljeratnim vremenima nismo prestali naglašavati načelo, da onaj red, koji Bog hoće, obuhvaća čitav život, ne isključujući ni javni život u svim njegovim manifestacijama, osvjedočeni, da u tome nema nikakvog ograničenja prave ljudske slobode niti pak bilo kakvog zadiranja u nadležnost države, već da to predstavlja osiguranje protiv zabluda i zloupotreba, od kojih kršćanski moral, kada je pravilno primijenjen, može da sačuva svijet. O ovim istinama mladež moraju poučavati, ove istine moraju usaditi u savjest mladeži oni, koji su u obitelji ili u školi dužni da se brinu za odgoj mladeži. Time će oni posijati sjeme bolje budućnosti.

ZAVRŠNE OPOMENE

Eto, to je ono, što smo vam, dragi sinovi i kćeri, koji nas slušate, danas htjeli reći. Govoreći vam o ovome nismo prikrili tjeskobu, koja Nam pritiše srce radi ovog teškog pitanja, koje se odnosi na sadašnjost i budućnost svijeta i na sudbinu mnogih duša u vječnosti. Koliku bi Nam utjehu dala sigurnost, da vi dijelite ovu Našu brigu za kršćanski odgoj mladeži! Odgajajte ih u strahu kao i u ljubavi prema Bogu. Odgajajte ih u ljubavi prema istini. Usadite u savjest mladeži istiniti pojam slobode, prave slobode, koja je dostojna i koja je vlastita stvoru učinjenom na sliku Božju. Prava sloboda je sasvim različita od razvratnosti i razuzdanosti, ona predstavlja dokazanu pripravnost na dobro, ona se sastoji u slobodnoj odluci htijenja i izvršavanja dobra; ona se sastoji u gospodarenju svojim sposobnostima, nagonima i događajima. Učite ih, da mole i da crpe s izvora sv. Ispovijedi i sv. Pričesti ono, što narav ne može dati: snagu, da se ne padne, snagu, da se ustane. Neka već u mladim godinama znaju, da bez pomoći svrhunaravnih snaga ne će uspjeti da postanu niti dobri kršćani niti jednostavno pošteni ljudi, kojima je baština vedar život. Pripremljeni na ovaj način oni će moći težiti najboljem, moći će sebi staviti u zadatak ono, što će biti njihova najveća pobjeda: ostvariti Krista u svome životu.

Da bi postigli ovaj cilj Mi opominjemo sve Naše drage sinove i kćeri velike čovječanske obitelji, da budete međusobno što čvršće sjedinjeni: sjedinjeni u obranu istine i u širenju Kraljestva Kristova na zemlji. Odbacite svaku podijeljenost, uklonite svaki razdor; ovom najvećem idealu, ovom najvećem dobru velikodušno žrtvujte — stajalo što stajalo — sva različita gledišta, sve subjektivne sklonosti; »ako vam zla požuda drugačije govori« neka vaša kršćanska savjest pobijedi svaku kušnju, tako da se neprijatelji Božji među vama ne izruguju s vama. Snaga zdravog odgoja neka pokaže svoj plod među svim narodima, koji se boje za budućnost svoje mladeži. Na taj način će Gospodin izliti na vas i na vaše obitelji obilje svojih milosti, u zalog kojih vam očinskom ljubavlju dajemo Apostolski Blagoslov.

U UTORAK 13 SVIBNJA sv. Otac je preko radija molio sv. Krunicu u proslavu dana prvoga ukazanja Majke Božje Fatimske. Vjernici cijeloga svijeta na taj način mogli su moliti sv. Krunicu zajedno sa sv. Ocem.

Po svemu izgleda, da Bog želi proslaviti pred cijelim svijetom herojski lik našeg poniznog zemljaka. Zato preporučajmo i mi svoje potrebe zagovoru o. Leopolda i molimo, da čim prije kucne čas njegove proslave.

SLUGA BOŽJI LEOPOLD MANDIĆ

30. srpnja navršilo se 10 godina, kako je u Padovi, u Italiji, umro svetačkom smrću o. Leopold Mandić, Hrvat rodom iz Hercegnovoga. Bog ga je već za života proslavio mnogim čudesnim djelima, pa ga je narod vrlo volio i poštivao, a poslije smrti mu se preporuča u raznim potrebama kao velikom zagovorniku pred Bogom. Sprovod mu je bio velik mimo svakog očekivanja. Naličio je veličanstvenoj procesiji, kojom veliki grad slavi svoga sveca. Od onda nije još nikada nestalo svježeg cvijeća na njegovu grobu. Na grob mu dnevno dolazi mnogo ljudi, da mu iskažu štovanje, preporuče svoje potrebe i da mu se zahvale za primljene milosti. Sakupljeno je mnogo materijala, koji svjedoči, da Bog čudesno uslišava one, koji se utječu zagovoru o. Leopolda.

Koliko ga narod štuje i koliko mu se preporuča, vidi se i po tome, što su u kapucinskom samostanu u Padovi, gdje je o. Leopold umro, štovatelji ispunili sa svojim imenima, preporukama i zahvalama više hiljada stranica spomenknjige velikog formata.

Mandićevi su stara hrvatska porodica. Oni su u Hercegnovi došli iz Poljica kod Splita, ali njihovo rodoslovlje vodi još dalje u bosanske planine. Ta je porodica pripadala onom bosanskom plemstvu, koje je u 15. vijeku pred najezdom turske sile napustilo rodni kraj i pobjeglo na Jadransku obalu. Na krstu je dobio ime Bogdan. U svom rodnom gradu je živio do svoje 16 godine. Ali kako ga je srce vuklo, da postane svećenikom i misionarem, zamolio je kapucine, koji su imali svoj samostan u Hercegnovom, da ga prime u sjemenište i kasnije u red. Oni su ga poslali na daljnje nauke u Italiju. Tamo je postao redovnik kapucin (kapucini su stroga grana franjevačkog reda), a godine 1890. i svećenik.

Život o. Leopolda je bio pun čudnovatih suprotnosti.

Gospodin mu je usadio u srce silnu želju za misijama. Neka tajna sila ga je vukla, da radi na uspostavljanju jedinstva između istočnih kršćana i katoličke crkve. A ipak mu je Bog stavio na put nesavladive zapreke i dosudio mu, da gotovo cijeli svoj život proveče u maloj sobici kraj kapucinske crkve u Padovi kao ispovjednik bezbrojnih duša. A ipak je on bio misionar i to veliki misionar, jer je za misijsku ideju, za sjedinjenje kršćanskih Crkvi prikazao Bogu sve molitve i sve žrtve svoga teškog života. Za njega je bila velika žrtva, što ga je redovničke poslušnost držala u Italiji. Znao bi kazati: »No ja sam kao ptica u kavezu, a moje srce je tamo preko Jadrana«. No on je sa svojom svetačkom proniccavošću razumio Božje planove i pripravno im se pokorio.

Pravo njegovo polje rada, koje mu je dodijelila Božja providnost, bila je ispovijedaonica. On bi po cijele dane ispovijedao i odriješivao od grijeha hiljade ljudi. Dolazili su mu na ispovijed ljudi iz svih socijalnih slojeva; biskupi, svećenici, redovnici, sveučilišni profesori, studenti, činovnici, časnici, radnici kao i priprosti seljaci. I on je imao za svakoga pravi savjet i puno osjećaja. Svaki bi od njega odlazio olakšan i utješen. A kad je umro, posjetilo ga je na mrtvačkom odru preko 25.000 ljudi, koji su redovito ponavljali: »Koliko je dobra učinio mojoj duši. Bio je zaista pravi svetac.«

Potaknuta štovanjem naroda i čučesnim događajima, za koje se kaže, da su se dogodili po njegovu zagovoru, Crkva je počela službeno ispitivati njegov život i djela. U Padovi je ustanovljena dijecezanska komisija, koja je imala prikupiti sav materijal, koji se odnosi na njegov život i rad t. j. sakupiti i točno popisati sve, što o njemu znadu oni, koji su ga pobliže poznavali i sakupiti sve njegove spise. Taj veliki posao je sada već završen. Prikupljeni materijal pokazuje, da je o. Leopold živio svetačkim životom, i da zaslužuje, da bude proglašen svetim. Zato je biskupija poslala sav sakupljeni materijal u Rim Svetoj Stolici (sv. Kongregaciji obredaa), da se tamo nastavi dugi i teški proces za proglašenje blaženim i svetim.

KOMETI

Kometi su nebeska tjelesa, koja pripadaju obitelji našega Sunca, samo što su oni manji, drugačijeg oblika i kretanja nego planeti.

Kometi se sastoje najprije od jezgre, koja se sastoji od tvari veoma male gustine, a koju vidimo kao okrugliu sjajnu pločicu. Jezgra je obično mala, od 200 do 8.000 km u promjeru. Ovaj glavni dio kometa obavijen je u manje sjajni maglenasti oblačak slične tvari kao i jezgra. To se zove glava kometa, ili koma, koja je u promjeru mnogo puta veća od jezgre. Kad se komet dosta približi suncu, onda mu se obično iza glave, na strani suprotnoj od Sunca razvija rep, koji može dostići ogromne dimenzije: prema veličini kometa od 16 do 160 milijuna kilometara.

Kad se komet približava glava mu je okrenuta k Suncu. Kad glava počne obilaziti oko Sunca, rep se stalno nagiba od Sunca, naime ovo ga odbija od sebe, i kad se komet počne udaljivati, onda mu rep leti ispred glave, tako da se uvijek on nalazi u položaju okrenutom od Sunca.

Materija kometa je prozirna ne samo u repu, nego i u glavi (komi) pa čak i u samoj jezgri, tako da ni slabije zvijezde ne promijene svoj sjaj, kad komet prolazi ispred njih. Po tome se tumači da kometi nisu čvrsta tjelesa. Tvar od kojih se sastoji jezgra kometa vjerojatno se sastoji od jata meteora, ili od zasebnih odvojenih manjih čestica kamenja ili gvožđa, koje uslijed intenzivnog djelovanja Sunčevih zraka proizvode pare i ove uslijed pritiska Sunčevih zraka bježe u smjeru repa.

Kao što se kometi razlikuju od planeta po svome sastavu i obliku, tako se razlikuju i po načinu njihova kretanja oko Sunca. Njihove su putanje obično vrlo ispružene, tako da se kometi mnogo udaljuju od Sunca i zalaze u daleki hladni prostor, a onda se opet vraćaju, ruše se prema Suncu dođu mu sasvim blizu, okrenu se oko njega i opet lete daleko po svojim dugim stazama. Kometi su obično nevidljivi, dok ne dođu sasma u Sunčevu svjetlost i toplinu. Tada uvećavaju glavu i razvijaju rep, te postaju vrlo upadljivi, izgledaju daleko važniji, nego što bi se po njihovoj prirodi moglo suditi.

Dok se planeti kreću po svojim stazama, po elipsama sličnim krugu i svi u gotovo istoj ravnini, odnosno ravnine im zatvaraju vrlo male kutove s ravninom ekliptike (stazom po kojoj se okreće Zemlja oko Sunca), kod kometa nema tih pravilnosti. Ne samo što su im staze vrlo ispružene elipse, nego ravnine, kojima se kreću kometi, mogu zauzimati prema ravnini ekliptike sve moguće položaje: i takve n pr. da kut prelazi 180 stupanja, tako da smjer njihova kretanja oko Sunca postane suprotan od smjera kretanja planeta.

Kometi se obično pojavljuju neočekivano, iznenada. Najveći broj kometa su mali teleskopski objekti, koji većinom sastoje od same jezgre i glave. Samo mali broj kometa dosiže veličinu i sjaj s repom, da se mogu motriti prostim okom. Svake godine odkrije se na nebu po nekoliko kometa, tako da je do sada poznato više stotina njih, koji pripadaju našem Sunčevom sustavu.

Kometi, čija je staza pravilna elipsa (ajaloliki oblik) povračaju se redovito i može se njihov povratak u blizinu Sunca (u perihel) točno predvidjeti. U ove komete spadaju na primjer: Enkeov komet, koji se pravilno povraća svake tri godine i četiri mjeseca, Pons Winneckeov komet dolazi u svoj perihel svakih 6 godina, Tutleov komet svakih 13 1/2 godina i t. d.

Od većih kometa može se spomenuti Halleyev komet, koji je posljednji put bio u perihelu (blizu Sunca) u travnju 1910. godine. Tada nas je svojim repom dodirnuo, ali nije se ništa neobično osjetilo na Zemlji. Ovaj se komet približi Suncu na 58 nebeskih centimetara, zatim se udaljuje i stiže u najveću daljinu na 35 nebeskih metara daleko. Nagib njegove putanje prema ekliptici iznosi 162 stupnja, a da jednom obiđe svoju stazu treba 76 godina.

Veliki komet, koji se je pojavio godine 1811. vraća se u blizinu Sunca svakih 3000 godina. Što se tiče susreta naše Zemlje s nekim kometom, o čemu svijet često pita, izgledi su za takvu mogućnost vrlo mali. Od susreta s repom kometa ne prijeti opasnost zbog njegove i suviše neznatne gustoće, a sudar s jezgrom kometa vjerojatno bi prouzročio kišu meteorskog kamenja, meteorita.

PORAST RADIO EMISIJA I RADIO SLUŠAČA. Kako čitamo, posljednjih 10 godina porastao je broj radio emisija u svijetu od 64.573 na 267.000. Broj pak radio slušača porastao je od 1.800.000 na 2.683.000.

Iz katoličkoga svijeta

U ZAPADNOJ NJEMAČKOJ se organizira pokret katoličke seljačke omladine. Pred kratko vrijeme je održan kongres ove omladine, na kojemu je sudjelovalo oko 8.000 delegata. U pojedinim njemačkim biskupijama, kao Muensteru, Paderbornu i Osnabruecku su osnovane posebne škole, koje pripravljaju seljačke mladiće za socijalnu akciju. U Muensteru školu pohađa 468 mladića.

KATOLICI U KANADI. Prema posljednjem brojenju pučanstva u Kanadi čine katolici 43.3% cijelog pučanstva, t. j. 6,069.496 žitelja. Anglikanska crkva broji tamo oko 15%, t. j. 2,060.720 žitelja. Katolici imadu apsolutnu većinu u Quebecku, u Novom Brunswiehu, Novoj Scozii, na otoku kneza Eduarda i u Terranovi.

SASTANAK BISKUPA LIBANONSKE CRKVE. Kako se javlja iz Betruta, katolički biskupi Libanona sastali su se u svibnju ove godine na drugi svoj skupni sastanak, da ispitaju sadanje stanje katoličke Crkve u toj zemlji, te da razvijaju što življu i plodniju djelatnost. Nakon tri dana viječanja odlučeno je sastaviti posebno povjerenstvo, koje će imati zadaću suradivati s državnim vlastima u rješavanju socijalnih pitanja prema nauci i u duhu Crkve. Osim toga su biskupi raspravljali o sadanjem vjerskom stanju zemlje, o proširenju katoličke štampe, o katoličkim udruženjima, o školama, o materijalnom i moralnom stanju radnika, kao i pitanjuličnog statusa.

KOMITET internacionalnog sekretarijata katoličkih pravnika održao je u Parizu sjednicu pod predsjedništvom Willema Pompe, profesora utrehtskog sveučilišta. Prisustvovali su delegati udruženja katoličkih pravnika iz Francuske, Holandije, Italije i Švicarske. Odlučeno je, da se 1953. održi prvi međunarodni kongres katoličkih pravnika, na kojem će se raspravljati o obitelji. Još nije odlučeno, da li će se ovaj kongres održati u Parizu ili u Bonnu.

BRAĆA KRŠČANSKE ŠKOLE spremaju se, da otvore školu za Pigmejce u Belgijskom Kongu. Školu će voditi tri brata ove Kongregacije.

O. PEYTON, organizator obiteljskog krunčarskog pokreta, završio je s velikim uspjehom svoj propagandni pohod engleskoj biskupiji Birmingham. Završna svečanost održana je na jednom sportskom stadionu u Birminghamu. Tu je u prisustvu velikog broja vjernika Msgr. Josef Masterson, birminghamski nadbiskup, održao govor, u kojem se je toplo zahvalio o. Peytonu za njegov trud uložen oko širenja obiteljskog krunčarskog pokreta u nadbiskupiji Birmingham.

»KRIŽNI PUT«, oratorij za mješoviti kor, soliste i organ se zove djelo glasovitog kompozitora Liszt-a, koje je do sada bilo nepoznato, a koje je s velikim uspjehom izvedeno krajem sezone u Londonu. Zasluga, da se je pronašlo i izvelo ovo djelo, pripada društvu »Franz Liszt«, koje je prije nekoliko godina utemeljeno u Londonu pod predsjedništvom prof. Edwarda Dent.

U OKVIRU KATOLIČKOG DANA održat će se u Beču od 7. do 14. rujna internacionalni tjedan Katoličke Omladine, na kojem će sudjelovati 40.000 katoličke mladeži, od kojih 5.000 stranaca iz raznih katoličkih zemalja. Ovaj tjedan će započeti svečanom pontifikalnom sv Misom u katedrali sv. Stjepana. Završna se svečanost održava 13. rujna na trgu zvanom Rathausplatz.

BELGIJSKO KATOLIČKO SVEUČILIŠTE u Louvenu imenovalo je počasnim doktorom generalnog tajnika Ujedinjenih naroda Trygve Lia. Prilikom svečanosti, koja je tom zgodom održana na louvenskom sveučilištu, Trygve Lie je održao govor, u kojem je govorio o veličini belgijskog narodnog heroja, kardinala Merciera.

U REDAKCIJI o. Karla Bajića, rektora franjevačkog sveučilišta »Antonianum« u Rimu i predsjednika Marijanske Akademije i o. Missaglie izašao je u Rimu zbornik pod naslovom »O Bl. Mariji i Presv. Euharistiji«. Osim uvoda o. Bajića ovaj zbornik sadrži referate, koje su znameniti teolozi čitavoga svijeta održali na Marijanskom Kongresu, koji se je držao u Rimu povodom proglašenja dogmom vjerske istine o Marijinu Uznesenju.

NOVI RIMSKI ČASOSLOV. Papinski izdavački zavod Alfredo Mame & Figli di Tours javlja, da je izašao novi Breviarium Romanum u 12. stini 1952. (88. izdanje) te Breviarium Romanum u 16. stini 1951. (54 izdanje). Časoslov se može kupiti u svim talijanskim knjižarama, a napose u knjižari Ernesto Colleti u Rimu, Via Santa Caterina da Siena 59—60. Cijena nije navedena.

KATOLIČKA AKCIJA TALIJANSKE OMLADINE. Talijanska omladina, udružena u Katoličkoj akciji, nastavlja svojim apostolskim radom, pa izvodi svoj ljetni program apostolata u poljskim radovima i ljetovalištima. Prigodom svoje ovoljetne proslave upravila je ta omladina poklonstveni brzojav Sv. Ocu Papi moleći od njega upute i zazivajući blagoslov Božji nad mirovnom nastojanje Kristova namjesnika. Sveti Otac odgovorio je omladini upravivši brzojav njenu predsjedniku prof. Karlu Carreti — Sveti Otac zahvaljuje omladini za privrženost, pa očinski blagoslivlje njen apostolski rad.

HODOČAŠĆE BOLESNIH SVEĆENIKA U LURD. Dne 19. lipnja 1952. krenuo je iz Rima poseban vlak bolesnih svećenika, koji pođoše tražiti zdravlje u One, koja se u Litanijama lauretanskim naziva »Salus infirmorum (Zdravlje bolesnika). Od tih ih je bilo 91 na nosiljkama. S bolesnicima su pošli u Lurd biskupi Dominik Valeri iz Avezzana, Paskal Venezia iz Irpina, Mihael Fontevecchia iz Ferma, Ambroz de Battisti iz Milana, Alojzije Santa, predsjednik hodočašća i biskup iz Rimina. U pratnji bolesnika nalaze se sestre njegovateljice. Svojim molitvama ispratiše bolesnike dječaci i djevojčice iz zavoda sv. Zite u Rimu, koji će se cijelo vrijeme moliti za sretan uspjeh ovih hodočasnika.

O RUDOLFU GOETHEU, njemačkom protestantskom pastoru, koji je nedavno zaređen za katoličkog svećenika, iako je ostao i dalje živjeti sa svojom obitelji, mnogo se raspravlja širom cijelog katoličkog svijeta. Čuju se mnogi komentari, kako je slučaj Rudolfa Goethea zapravo prvi od niza slučajeva, kad će nekatolici moći biti zaređeni za katoličkog svećenika i osnovati svoju obitelj. Neki komentari idu i tako daleko, da kažu, da je time otvoren put za ukidanje svećeničkog celibata i t. d. Nedavno je međutim sa strane Svete Stolice izjavljeno, da se u slučaju Rudolfa Goethea radi o iznimnom slučaju starog čovjeka, koji je, osim toga zaređen u bizantinskom obredu, gdje Crkva načelno dozvoljava ženidbu svećenika. Sa strane Svete Stolice napominje se, da je do sada svega 20 njemačkih pastora-obraćenika zatražilo da budu ređeni za katoličke svećenike.

ČETVRTI KATOLIK U TRUMANOVU KABINETU. Nedavno je za državnog prokuratora u kabinetu predsjednika Sjedinjenih Država Harri Trumana imenovan istaknuti američki katolički sudac Mc Graneri. Time se broj katolika u Trumanovu kabinetu popeo na 4, što se smatra kao najveći broj katolika, koji je ikada postojao u kabinetu američkog predsjednika. Do sada je u kabinetu predsjednika Sjedinjenih Država bilo svega 12 katolika, i to od vremena Vašingtona do predsjednika Rusvelta 5 katolika, od Rusvelta do Trumana daljnja 4, a sada samo za vrijeme predsjednika Trumana 4 katolika. Napominjemo, da je sudac Mc Graneri poznat po svojoj sudačkoj praksi i izvan Amerike i da uživa čast papinog tajnog komornika.

POŽAR U BAZILICI SV. FRANJE U ASIZU. Veliki požar, koji je srećom bio na vrijeme pogašen, uništio je 12 lipnja sakristiju bazilike sv. Franje u Asizu. Požar je počinio veliku materijalnu štetu i oštetio je uvelike freske na zidovima i svodu sakristije. Ove freske pripadaju slikaru Sermei-u iz vremena Setečenta (XVII. vijeka). Uništeno je također sve crkveno rublje i veliki ormari iz XVI. stoljeća. Srećom vatra je zaustavljena upravo na masivnim vratima, koja vode u sobu, gdje su pohranjene Sveševe relikvije, njegovo odijelo i brojni umjetnički predmeti ogromne vrijednosti.

MEĐUNARODNI SASTANAK za kršćansku civilizaciju i mir održao se od 23. do 28. lipnja u Firenzi. To je prvi sastanak ove vrsti, na kojem se raspravljalo o temama: »Sadašnje stanje kršćanske civilizacije« i »Kršćanski mir među narodima«. Na sastanku su bili prisutni delegati 23 naroda i među najpoznatijima: Gabriel Marcel, Jacques Maritain, Ortega y Gasset, Graham Green, Charles Journet i Giovanni Papini.

KATOLIČKA HODOČAŠĆA U ENGLESKOJ. Katoličko udruženje »Catholic Truth Society« organizira od 30. kolovoza o. g. do 7. rujna o. g. hodočašća u 22 Marijina engleska prošteništa. Najglasovitija su prošteništa: Glastonbury, Knaresborough, Osmotherly, Salmeston, Grange, Margate. Kako vidimo, Majka Božja ima u svakoj zemlji svoja svetišta, kamo ljudi grnu, da Joj iskažu čast i da isprose milosti!

Kršćanska pozornica

MONTFORT-LE-RATROU mjestance od 500 stanovnika, nekoliko kilometara od Le Mansa, ima ovoga ljeta svečane igre »Isailmitog misterija Muke Isusove« po glasovitom tekstu Arnauld Grebana iz Srednjega vijeka, što je i 1937. bio priređen za vrijeme svjetske izložbe, kao stalna igra pred crkvom Naše Gospe u Parizu. Prvotno djelo ima 30.000 stihova; dakako da je to za ovu priliku nanovo skraćeno i obrađeno, ali čuvajući srdačnost i starinsku naivnost izvorne igre. Izvedbu je organizirao Roger Iglesis uz suradnju domaćih ljudi. Tako igraju rimske vojnike organizirani poljari (čuvari polja). Barabu domaći stolar i t. d., a glavne ulogu imaju dakako stručni glumci. Izvedba je »pod vedrim nebom«, zasladujući uzvišenost glavnoga predmeta naivnim srednjevjekovnim humorom, kao na pr. kada Bog Otac navješta stvaranje svijeta, prolazi ispred njega jedno stotinu figuranata noseći od kartona, obojene živim bojama, ptice, ribe i različite druge životinje. Uspjeh je igara upravo ogroman: svake večeri po 8000 gledalaca, a subotom i nedeljom po 15.000! Vrlo značajno po obnovu kršćanskog duha u Francuskoj.

NA SVEUČILIŠNOM TRGU U BEČU pred starom baroknom isusovačkom crkvom izvode ovoga ljeta glumci državnoga »Burgtheatra« »Umorstvo u katedrali« T. S. Elista, jednoga od najznamenijitih engleskih pjesnika našega vremena. To je djelo o sv. Tomi Beckptu, kojega smrtni dan slavi crkva 29. prosinca, jer su ga kao canterburyskog nadbiskupa na taj dan g. 1170. u samoj njegovoj katedrali kod večernje umorila četiri viteza, koji su se htjeli dodvoriti kralju Henriku II., s kojim je Toma došao u sukob braneći prava Crkve. Elist je prikazao Tomu Becketa kao čovjeka ponosna, koji nije bio slobodan od oholosti, kad se usprotivio kralju, ali se postepeno popeo do junačkog odricanja i do svetosti, te je svoju vjernost Crkvi zapečatio svojom krvlju. U drami nema mnogo vanjske radnje, jer se Elist nastojao držati uzora stare grčke tragedije, gdje se stihovi, koje govori glavni glumac, izmjenjuju sa zborom (korom). Vrhunac je drame u božićnoj propovijedi nadbiskupovoj, koja je kao potres, a ispovijest njegove vjere i njegova života. I tu je i kod bečke publike uspjeh golem. Čitavi »repovi« čekaju pred blagajnom otimajući se za ulaznice.

Engleski režiser GEORGE HOELLERUNG, rodom Bečanin obradio je u Engleskoj dramu pod istim naslovom (Murder in the Cathedral) kao umjetnički film, u kojemu je sačuvao i Elistove divne stihove i čitav tok drame, samo je umio ipak čitavu stvar obraditi kao pravi film, a da pri tom ne gubi ništa od svoga osebujnog i dubokog učinka.

U SALZBURGU izvodi se u zemaljskom kazalištu drama »San zarobljenika« engleskoga pisca CHRISTOPHERA FRYA, što ju je pred dvije godine naručilo kod pjesnika »Englesko društvo za religioznu dramu« uz uvjet, da bude napisano tako, da se može izvoditi u crkvi. I zaista, radnja se odigrava u staroj gotskoj crkvi, koja služi kao zarobljenički logor za nekolicinu engleskih vojnika. Po engleskom običaju ostavljena je zarobljenicima jedna engleska Biblija (koju, kako opaža jedan austrijski katolički tjednik, engleski protestanti poznaju bolje nego mi) te taj okvir crkve i čitanje Biblije dolaze vojnicima na san, prenoseći prizore od Adama do Abrahama i dalje u suvremeno zbivanje njihova i našega današnjega općeg života. Tako se snažan životni smisao za stvarnost spaja s bajoslovnom mašton sna u jedan duboki i novim smislom divno prosjan i prosvijetljen svijet.

ZAKON PROTIV PSOVKE I KLETVE. U svakoj zemlji nađe se prostaka, koji i na javnom mjestu daju oduška svojoj neugladenosti i prostoti, pa izriču psovke i proste riječi. Talijansko ministarstvo unutarnjih djela izdalo je mjeseca lipnja o. g. okružnicu, upravljenu upravnim i policijskim vlastima, u kojoj traži, da se prema čl. 724. i 725. kazn. zakonika strogo postupa prema onima, kojima bude dokazano, da javno kunu ili prosto govore. Takav je odgovor dao talijanski ministar unutrašnjih djela Scelba na interpelaciju zastupnika De Coci-a u talijanskom parlamentu.

OGLASI

U župi Sonta raspisan je **NATJECAJ ZA UPRAŽNJENO KANTORSKO MJESTO.** Informacije: župni ured, Sonta, Bačka.

Vlasnik i izdavač: Hrvatsko književno Društvo sv. Ćirila i Metoda, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. — Uređuje i za list odgovara Dr. Franjo Grundler, kanonik, Zagreb, Kaptol 26. — Tisak štamparije »Vjesnik«, NFH, Zagreb, Masarykova ul. 28a. — Broj čekovnog računa uprave lista: 401-963-312. — Pojedini broj stoji 6.— Din.